

ΗΡΩΕΣ ΑΦΑΝΕΙΣ

Σορόκος ἄγριος φυσσᾶ,
 Τό κῆμ' ἀφρίζει καὶ λυσσᾶ
 Καὶ ἡ ἀκρογιαλιὰ τραντάζει
 Πάχνη ἀπλώνεται πυκνή,
 Σκοτίζονται οἱ οὐρανοί,
 Ὁ κόσμος ὅλος σκοτεινιάζει.

Ἡ καταχνιὰ πετᾷ, κυλᾷ
 Γοργὰ γοργὰ καὶ χαμηλά.
 Εἰς τὸν ὀρμητικὸν ἀγέρα
 Τὰ σύννεφα κοσκινιστὰ
 Γυροῦν, καὶ λές μαζί μ' αὐτὰ
 Γυρίζει τ' οὐρανοῦ ἡ σφαῖρα.

Φύκια καὶ φρύγανα ξερά
 Ὅσ' ἀνεμοστρήφουλου φτερά
 Στρεφογυρίζουν καὶ χορεύουν.
 Τὰ ὄρνηα κράζουνε βραχνὰ
 Καὶ μέσα στὰ κοψτὰ γκρεμνὰ
 Νὰ καταφύγουνε γυρεύουν.
 Γέρος μὲ ἄσπρη κεφαλή,

Παλιὸ τῆς θάλασσας πουλι,
 Κυττᾷ τὸν σκοτεινὸ ἀγέρα.
 « Πόσων μανάδων ἡ καρδιά
 Θεὸν ἀκαῆ! πόσα παιδιὰ
 Θὰ σηκωθοῦν χωρὶς πατέρα!
 Ἡ στάλαις τῆς βροχῆς αὐταίς,

Ποῦ κάπου, κάπου σκορπισταίς
 Πέφτουν στὴ γῆ ἀπ' τὰ οὐράνια,
 Εἴν' δάκρυα πονετικά,
 Ποῦ χύνουν μάτια μυστικά
 Γιὰ τὴν ταλαίπωρην ὀρφάνεια! »
 Μ' ἓνα παιδί στὴν ἀγκαλιά,

Καὶ ἄνω κάτω τὰ μαλλιά,
 Γυναίκα κλαίει στ' ἀκρογιαλί.
 Ὅλ' οἱ φαρᾶδες στὸ γιαλὸ
 Ἐστράφηκαν μὲ τὸ καλὸ,
 Μὰ ἓνας μόνον δὲν προβάλλει.

Ὁ Ναύτης πῶφθασε στερνά,
 Τὸν εἶδε, λέγει στὰ γκρεμνὰ
 Ὅσ' ἐκεῖνη τὴ μεγάλη ξέρα,
 Ποῦ σὲ ἀντάρα δυνατὴ
 Ἡ θάλασσα τὴν ἐπατᾷ
 Καὶ τὴν ξεπλύνει πέρα πέρα.

« Μὰ ὅποιος ἀπὸ σᾶς μπορεῖ
 Κ' ἔχει καρδιά τόσο γερὴ,
 Εἶνε καιρὸς γιὰ νὰ τὸν σώσῃ.
 Ὅσο προβαίνει ἡ νυκτιὰ,
 Ἀγέρας θὰ γενῆ φωτιὰ
 Κ' ἡ θάλασσα θὰ τὸν σαρώσῃ. »

Τότ' ἡ γυναίκα τοῦ φαρᾶ
 Επεφώνισε λυπητερά,
 Στὴν ἄμμο σέρνεται χαμένη,
 Καὶ κάθε ναύτη χωριστὰ
 Παρακαλεῖ γονατιστὰ,
 Μὰ κάθε ναύτης σιωπᾷνει.
 « Σεῖς ποῦ ἀντάραις ἀψήφατε

Καὶ γιὰ τὰ ψάρια πολεμάτε
 Μὲ τὴν ἀνεμοταραχὴ,
 Ἀπ' τῶν γκρεμνῶν τα νύχια σώστε
 Καὶ στὸ παιδί του πάλι δόστε
 Ἐνα πατέρα δυστυχῆ!
 Διώξετε τὸ φάντασμα τῆς χήρας,

Τὸ κρῦο φίλημα τῆς Μοίρας,
 Ποῦ μοῦ παγώνει τὴν καρδιά.
 Ἄχ, δόστε τὴ βοήθειά σας,
 Ποῦ νὰ χαρῆτε τὰ παιδιὰ σας,
 Τ' ἀγαπημένα σας παιδιὰ! »
 Τότε ψυχὴ πονετική,

Ναύτης ποῦ στέκετο ἐκεῖ,
 Προβαίνει, κάνει τὸ σταυρὸ του.
 Σὰν μιὰ σταλαγματιὰ χρυσῆ,
 Μέσ' στὸ μουστάκι τὸ θαυρὸ
 Κυλᾷ σιγὰ τὸ δάκρυό του,

Λέγει : « Στὴ γῆ δὲν με κρατεῖ,
 Παρὰ μανοῦλα ἀγαπητῆ·
 Παρηγοριά της σὺ νὰ ἦσαι.
 Ὅπισω ἂν δὲν ἔλθω πιά,
 Σὺ γίνου κόρη της γλυκειᾶ,
 Τὰ μάτια της γιὰ μένα κλείσε. »

Τὸ μάτι της ἐκστατικό
 Ἐσήκωσε στὸν ναυτικό
 Καὶ ὡσὰν ἄγιο τὸν κυττάζει.
 « Μαζὶ σου ὁ Θεός ! » λαλεῖ,
 Ἐνῶ τὰ χέρια τοῦ φιλεῖ
 Καὶ δάκρυ στὴ μορφή της στάζει.

Μὰ τὴν στερνὴ αὐτὴ στιγμή,
 Μὲ σκέψι μιὰ καὶ μιὰ ὄρμη,
 Ἀκολουθοῦν δυὸ τρεῖς τὸν ἕνα,
 Καὶ μέσ στὸν ἐνθουσιασμό,
 Τοῦ κόσμου τὸν ἀλλαλαγμὸ,
 Ἀνοίγονται ἀπ' τὸν λιμένα.

Μισομαζεύουν τὰ πανιά·
 Μέσα στὴ μαύρη καταχνιά
 Ἡ ἐλαφρὰ πετάει σκάφη.
 Ἀπ' τοῦ ἀγέρα τὴν ὄρμη
 Ζερβὰ δεξιὰ λοξοδρομεῖ
 Καὶ σὰν γεράκι γύρους γράφει.

Ἡ τρικυμία ἀντηχεῖ·
 Σὰν βαρυκίνητοι τροχοί
 Ἡ φοβεραῖς στιγμαῖς περνοῦνε.
 Σκοτάδι ὄλο πιὸ πυκνό !
 Στὸ θυμωμένον οὐρανὸ
 Ἀστέρια δὲν φεγγοδολοῦνε.

Πῆγε μιὰ ὥρα, πῆγαν δυό·
 Βογκᾶ τὸ κύμα σὰν θειρό·
 Κανεῖς ἀκόμη δὲν ἐφάνη.
 Κ' ἡ γενναϊότερη ψυχὴ
 Ἀρχίζει πιά ν' ἀνησυχῆ
 Καὶ τὴν ἐλπίδα της νὰ χάνη. —

Ἐξαφν' ἀκούστηκε φωνὴ
 Ἀδύνατη καὶ μακρυνή,
 Σὰν νᾶρχεται ἀπὸ τὸν Ἄδη.
 Ὅρθοι πετιοῦντ' οἱ ναυτικοί !
 Μ' ἀνατριχίλλα μυστικὴ
 Στήθουν τ' αὐτῶν στὸ σκοτάδι.

Κρατοῦνε τὴν ἀναπνοή ...
 Τῆς τρικυμίας ἡ βοή
 Γεμίζει θρήνους τὸν ἀγέρα.
 Τὰ κύματα μανιακά,
 Ὡσὰν φαντάσματα λευκά,
 Στους βράχους τρέχουν πέρα πέρα.

Καὶ μέσα στὸν ἀλαλητό,
 Τὸ καρδιοκτύπι τὸ φρικτό,
 Φωνὴ κοντὰ στὰ σκότη κράζει.
 Καὶ μαῦρος φαίνεται κορμός,
 Καὶ ἀντηχεῖ ὁ βρουχισμὸς
 Τοῦ καϊκιῦ ποῦ πλησιάζει.

« Σωστοί ! » ῥωτοῦν ἀπ' τὴ στερεὰ.
 Καὶ ἀπαντᾷ φωνὴ βαρειά :
 « Σωστοί, μὲ τοῦ Θεοῦ τὴ χάρι ! »
 Καὶ τρέχουν ὄλοι μὲ χαρά,
 Μόν' ἡ γυναίκα τοῦ φαρά
 Πέφτει χλωμὴ σὰν τὸ σουδάρι.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

Ἐν Ἀθήναις Σεπτέμβριος 1888.

